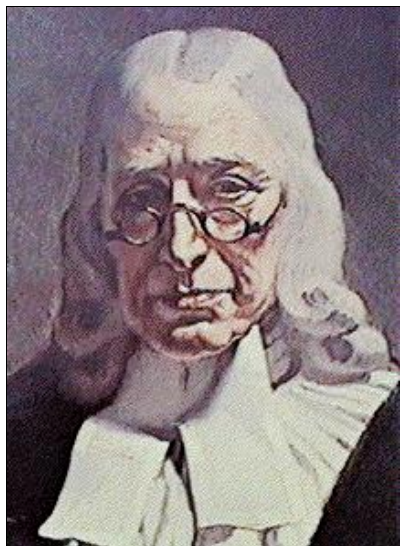

Džons Veslijs. Bībeliska kristietība

“ Un tie visi tika piepildīti ar Svēto Garu.” / Apustuļu darbi 4: 31 /

Paraudzīsimies uz kristietību, kā tā izplatās no personas uz personu un pakāpeniski pārņem visu pasauli. Pirmie kristieši darbojās ikvienā vietā, kur radās izdevība “darīt labu visiem cilvēkiem”, tos brīdinot izbēgt Dieva dusmībai – jā, taisni tagad izbēgt elles sodībai. Viņi sludināja, viņi sauca,

viņi pārliecināja ļaudis. Viņi centās uzrunāt ikvienu cilvēku, saskatot to, kas tam bija vajadzīgs.

Uz bezrūpīgajiem, kuri bija vienaldzīgi un atradās tumsībā, viņi sauca: “ Uzmoties tu, kas guli, un celies augšā no miroņiem, tad Kristus tevi apgaismos !” Uz tiem, kuri jau bija uzmodināti no sava garīgā miega un nopūtās par Dieva bardzību pret grēciniekiem, viņi teica: “Mums ir viens Aizstāvis pie Tēva.....Viņš ir salīdzinātājs par mūsu grēkiem.” Tos, kuri jau ticēja, viņi pamudināja uz mīlestību un labiem darbiem . Viņi iedrošināja pacietīgi turpināt staigāt iesākto ceļu. Un šis viņu darbs nebija veltīgs. Jēzus vārds izplatījās, tika pagodināts un auga. Dievs saviem bērniem deva tādus vārdus un gudrību, ka neviens ienaidnieks tiem nespēja stāties pretim. (Lūkas ev. 21: 15)

Un viņu dzīvē viņu vārdi saskanēja ar darbiem.

Tā kristietība izplatījās zemes virsū. Bet vai mums nebūtu jāredz daudz lielākas lietas nekā šīs. Tiesām, vai tad velns var apturēt Dieva patiesību un padarīt par neko viņa apsolījumus? Ja viņš to nevar, tad kristietībai ir jāpārklāj visa pasaule.

Nedaudz apstāsimies un paraudzīsimies uz šo, tik savādo lietu – kristīgo pasauli. Pieņemsim, ka ir pienācis laika piepildījums un visi pravietojumi ir realizējušies. Cik brīnišķīgi: tagad visus apņem miers un drošība. Kara rēgs no zemes ir nozudis. Visas nesaprašanās cilvēku starpā ir beigušās – nav palicis neviena cilvēka, kurš kaitētu saviem kaimiņiem, neviena, kas skumdinātu nabago. Nav vairs laupīšanu un netaisnību, jo visi ir apmierināti ar tām lietām, kas tiem ir, un “taisnība un miers skūpstā viens otru.”

Es vēlētos jums pajautāt:

kur šāda kristietība šodien eksistē? Lūdzu, pasakiet man, kur tādi kristieši šodien atrodas ? Kur ir tā zeme ar tās iedzīvotājiem, kuri ir piepildīti ar Svēto Garu ? Vai tie visi kopā ir viens gars un viena dvēsele ? Vai tie nekādā veidā neapvaino ne vārdos, ne darbos patiesību, žēlastību un taisnību, bet gan visos gadījumos dara citiem tā, kā paši vēlētos, lai cilvēki viņiem darītu ? Ar kādiem vārdiem mēs varētu apzīmēt jebkuru kristīgu zemi, kas neatbilst šiem standartiem ? Tāpēc mums jāsaprot, ka mēs vēl neesam redzējuši šādu kristīgu zemi.

Un viņu dzīvē viņu vārdi saskanēja ar darbiem.

Ļaujiet man maigā mīlestībā un lēnprātīgā garā jautāt – Vai mūsu pilsēta, kur dzīvojam, ir kristīga pilsēta ? Vai kristietība, kāda tajā atrodas, ir pamatota Svētajos Rakstos ? Vai mēs esam piepildīti ar Svēto Garu, tā ka savās sirdīs priecājamies un parādām mīlestību līdz ar istiem Gara augļiem ? Vai visi tiesneši, ierēdņi, skolu direktori līdz ar saviem līdzstrādniekiem (nerunājot par visiem pārējiem pilsētas iedzīvotājiem) ir viena sirds un dvēsele? Vai Dieva mīlestība ir izlieta viņu sirdīs ? Vai mūsu raksturi ir tādi, kā Kristus ? Vai mēs esam tikpat svēti kā tas, kurš mūs ir aicinājis ?

Ievērojiet, ka mēs šeit neaplūkojam nekādas savādas atziņas, bet mūsu kristietību. Un es atstāju šo lietu jūsu sirdsapziņas spriedumam. Jūs, kam ir autoritāte pār mums, vai jūs esat dzīvi attēli Tam, kas jūs ir iecēlis Viņu reprezentēt starp cilvēkiem ? Vai visas jūsu domas, jūsu sirdis, jūsu raksturi un vēlēšanās ir piemēroti jūsu augstajam aicinājumam ? Vai visā jūsu darbībā un mīlestībā ir tāds lielums, ko vārdos nevar izteikt un kas var izplūst vienīgi no tādas sirds, kurā mājā Dievs ?

Jūs, cienījamie skolotāji, kas esat aicināti veidot jaunatnes maigos prātus, izklīdinot nezināšanu un maldus un tos mācīt, lai tie iegūst pestīšanu – vai jūs esat piepildīti ar Svēto Garu? Vai jums ir „ Gara augļi “, kurus jūsu tik svarīgais darbs prasa ? Vai jūsu sirds ir pilnīga iekš Dieva, pilna mīlestības un dedzības celt Dieva valstību zemes virsū ? Vai jūs neatlaidīgi atgādināt saviem aprūpējamajiem, ka visu mācību mērķis ir zināšana, mīlestība un kalpošana vienīgajam patiesajam Dievam un mūsu Kungam Jēzum Kristus, kuru Dievs ir sūtījis ? Vai jūs viņiem dienu no dienas liekat saprast, ka patiesība un mīlestība nekad nebeidzas un ka bez mīlestības visa studēšana ir viena liela nezināšana, augstprātība, ģeķība un gara neapmierinātība ? Vai viss, ko jūs mācat, īstenībā izteic Dieva mīlestību pret cilvēci ? Vai jūs to turat savā prātā visās jūsu nodarbībās un mācībās, darbodamies tā, ka tad, kad šie Kristus kareivji reiz stāsies savā uzdevumā , būtu kā degošas un spīdošas lāpas, pagodinot Kristus evaņģēliju visās lietās ? Un atļaujiet man jautāt – vai jūs ieliekat visus savus spēkus darbā un izlietojat visas savas dvēseles spējas un dāvanas jums uzticētajā uzdevumā ?

Nedomājiet par to, ko es šeit jums saku, tā, ka visiem, kas atrodas zem jūsu aprūpes, ir jātop par garīdzniekiem. Nebūt nē. **Vienīgais mērķis tiem ir – būt kristiešiem.** Bet kādu piemēru mēs viņiem dodam ? Vai jūs, brāļi, esiet piepildīti ar Gara augļiem, ar pazemīgu prātu, pašaižiedzību, ar nopietnību, pacietību, maigumu, modrību, atturību, ar nenogurstošu cenšanos darīt labu visādā veidā visiem cilvēkiem, atvieglot viņu vajadzības, un vest viņu dvēseles pie atzīšanas ?

Daudzi no mums tiek aicināti kalpot svētās lietās. Tādā gadījumā mēs esam kā paraugi citiem “vārdos, savā garā, ticībā un šķīstībā ?” Vai uz mūsu pierēm ir rakstīs “Svētīts tam Kungam?” Vai mēs pilnīgi nododamies šai lietai ? Vai mēs mācamies no Dieva, vai pazīstam Viņu ?

Kur ir mūsu sūtības pierādījums ? Kur ir tie, kuri miruši pārkāpumos un grēkos un ir atdzīvināti caur mūsu vārdiem ? Vai mums ir dedzīga centība glābt dvēseles no nāves ? Vai mēs esam miruši pasaulei un pasaulīgām lietām, krājot mantas debesīs ?

Vai mēs esam kā diktatori pār tā Kunga īpašumu vai esam kā mazākie no Viņa kalpiem ? Kad mums ir jāsaņem neslava Kristus dēļ, vai tas uz mums gulstas kā smaga nasta jeb mēs to ar prieku panesam? Kad mūs sit vaigā, vai tad mēs neņemam ļaunā ? Vai mēs topam nepacietīgi vai dodam arī otru vaigu, tā nepretodamies ļaunumam, bet to uzvarēdami ar labu ? Vai mūsu centība ir rūgtuma pilna, mudinot mūs kaislīgi un asi rīkoties ar tiem, kuri klīst projām no īstā ceļa, jeb mūsu centība ir mīlestības liesma ?

Un ko mēs sakām par šīs vietas jaunatni ? Viens no diviem – vai nu tie ir kristieši pēc vārda, vai kristieši ar spēku. Vai jūs esat pazemīgi, tādi, kurus var pamācīt un kam var ko aizrādīt, jeb jūs esat stūrgalvīgi, patvaļīgi un augstprātīgi ?

Vai jūs paklausāt visiem, kam ir autoritāte pār jums, jeb jūs tos niciniet, tā vietā, lai parādītu godbijību ? Vai jūs veltījāt savām studijām visu savu spēku ? Vai jūs izlietojat laiku, vai to vienkārši ik dienas nositat ? Vai jūs glabājat un sargājat savu miesu, lai tā būtu svēta ? Daudzi no jums ir slaisti – slaisti Dieva lietās, slaisti savā starpā un slaisti iepretim paši savām dvēselēm. Cik maz no jums pavada nedēļu no nedēļas vienu vienīgu stundu vienatnē lūgšanā ! Cik maz no jums Dievs jūsu sarunās ir galvenais temats ! Visvarenā Dieva tā Kunga vārdā es jums jautāju – Kāda ir jūsu reliģija ? Pat sarunu par kristietību jūs nevarat panest.

Kāda kristiešu pilsēta tad šī ir ? Kungs, glāb mūs, jeb mums ir jāiet bojā ! Cel mūs ārā no šiem dubļiem, lai neslīgstam dziļāk ! Ak, palīdzi pret mūsu ienaidniekiem! Tev visas lietas ir iespējamas, savas žēlastības dēļ palīdzi mums !

2008.g. 16.marts – (9. Kristīgais Aizstāvis)